

Günü Birlik Yaslar

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 19 Ekim 2015

Tedirginliğimin dozajını ayarlayamıyorum ve nükseden o yanılısma durağan bir gölün çırpıntıları aslında gözlerini alamadığım.

Bir yenilgiye muktedir olmak nedir bilir misin?

Ölüm öncesi yaşanmamış ne varsa ve ne ise adlandıramadığım. Külliye yalan, dememek için nasıl tutuyorum kendimi.

Ansız bir korku belki bir tehdit ömrü kısa kılan. Dur, daha ne yaşadım ki...

Kırık zincirin son halkasında saklı tuttuğum inanılmaz bir sancısın gitmelerden yorgun ruhumun tek tezahürü aslında yine o yorgun beden.

Kural tanımaz dünyaları var insanların çok uzağında durduğum. Kayıpları var ve kendilerini bir türlü konumlandıramadıkları o zirveler, benim asla ve asla erişme imkânımın olmadığı ki onların vicdansızlıklarını payidar kılan da işte tam da bu.

Bir yerleşke benimki hatta kelimenin tam manasıyla sahne tozu yutmuş nice Pinokyo'nun taarruzundan sakındığım bir kale.

Dipsiz sanrıların eşliğinde bir hışımla koparıyorum takvim yapraklarını ve her ölü günün yanına kocaman bir çentik atıyorum."İşte" diyorum; "benden çaldığın ne varsa ben de karşılığında bir gün daha çaldım senden yeter ki berhudar ol yaşlı ve düşkün dünya!"

Saçlarım çok karışık en az zihnim kadar tam anlamıyla arapsaçı. Dolandığım ipleri çözmek aklımın ucundan bile geçmiyor ve dolandıkça içimdeki yaşama azmi daha da pekişiyor. Azim, dedim sanırım yanlış bir ifade. Varsın bir kez de yanlış yapayım. Tüm doğrularım, o varsıl tutanaklarda mademki tek bir yanlışla tekabül etmiş işte haykırıyorum:"Bayan mükemmel olmaktan çok yorgunum."

Sancılı bir gün bir o kadar kopuk olduğum bir döngü ve işte doğurgan cümlelere sığındım bir kez daha. Sanır mısın bir eşkâlim yok yoksa asılsız mıyım da bu denli dolu içim ve her yeni gün bir bardak soğuk su içiyorum bir gün evvelini öldürmüş olmakla kıvanç içindeyken ruhum.

Neyin derdi de bir marifetmişçesine insanlık acımasızlığı birbirine peşkeş çekmekte. Bu anlamsızlıkta mademki yer almamayı seçtim işte yine söylüyorum:"Uzak durun benden."

Tarihteki kahramanları bana yakın kılan o hayat hikâyeleri zaman zaman sığındığım. Okumaktan kendimi alıkoyamadığım acı yüklü otobiyografileri bir o kadar özümseyip içine gömüldüğüm benden bir parça taşıdıklarına neredeyse kani olduğum. Bazen Kafka'ya düşüyor yolum bazen hala çağımızın en kıdemli edebiyatçılarından Kundera'ya. Fondaki müziği de dahil ettim mi boyutsuzluğun penceresinde tüm tüketilmişliğimle o vakur yanılsama çakıyor gözlerimde. Son zamanlarda dertleştiğim bir diğeri, adı gibi ömrü gibi her satırında yudumladığım... Hele ki şu cümlesi yok mu: "Sadece acı bizi büyütür, acının göğsünde bekleyen sıkıntı, tıpkı eski kahramanların torunları gibi bir simgeye benzer."(Pessoa)

Ilık bir gün ve ılık bir rüzgâr. Ekim gibi ekim. Keşke hızlansa mevsimler ve arz-ı endam etse kış tüm heybetiyle. O kadar çok özledim ki üşümeyi ve ıslanmayı.

Ilıman bir iklimin sıra dışı kuraklığında solan ne varsa. Ne varsa solduran kırık gülü. Renklerin ırgat bildiği karanın nezaretinde saf tutmuş karanlık bir oyunmuşçasına saklandığım izbelerde hala görülme kaygısıyla çekerken sis perdesini isli gözlerindeki meftun yobazlığın kerameti kadar yanıltıcı da olsa yankılanan hava boşluğunda.

Günü birlik yaslar ne ki ya da günü birlik akıttığım yaşlar. Ağlamalıyım doya doya ve türetmeliyim mutluluğu bir adım öncesinde boğulmuşken güz yağmurunda.

Mutluluk ne zor ne de ulaşılmaz yeter ki beni benden çalmasınlar. Yüksünmek bir o kadar olası hüznün bulaşmışken ne de olsa çalıntı sevinçlerimi bir yerlere yığmış ne çok insanla kesişti yolum.

Asaletin simgesi aslında yüreğimizde gizli hele ki uzaktan bir dokunuşu ve bir kelamı çok görüyorlarsa bu yüzden daha güçleniyorum günbegün.

Ne çok benden ne az senden, içimde saklı o sevi dili nüksederken sarf ettiğim her hecede. Mümkün mü tek yönlü bir döngü? Nasıl mümkün olur söyle saltanatı insanlığımın... Önce üzölmeliyim ve çağlamalıyım yağmur öncesi akarken damla damla alışıageldiği üzere ki üzünç bulaşmalı önceki satırlara, yer yer kabarmalı yazdığım kâğıt. Yoksa nasıl silip geçerim adını, adımını hani unuttuğum milat öncesi...

İşte tarihin tozlu sayfalarından bana kadar ulaşan bir gizem: mutluluğu arayan derviş ruhlu bir yazar, Pessoa. O da kerelerce sormuş kendine mutlu olup olmadığını. Ya, sizce nedir mutluluk? Bir kayboluş mu bir var oluş mu yoksa verdiğiniz kayıpları görmezden gelip başkalarının hüznelerini katık yapmışken şen ve cilveli kakhahalarınıza?

Tüm edilgenliğimle ve tüm pervasızlığımla hepten uçurdum kafesteki kuşları bile bile öleceklerini. Özgürlük yakışmadı onlara en az özgün düşlerimin bende bıraktığı son izlek kadar sitemkâr olsa da yıllar ve sözcükler hiçlikle iştiğal eden benliğimden kalan son kırıntılar artık yorgunluğumun nüksettiği şu

saatlerde dalıp gitmişken bilinmeze.

Ürkünç ve çalıntı sevinçler yok kursağımda, tek haram lokma yok.

Bir yıldız kadar yalnız belki onca yıldız tozu serpilirken acemice hatta ansızın boğulmaya ramak kala.

Çok özledim hem de ne çok: üşümek istiyorum bir yandan yüreğimi ısıtan derin bir uyku sadece bana ait bir dünyada yazdığım hikâyenin başrol oyuncusu olmak ne de olsa tek kişilik bir gösteri adına hayat denen...